

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 410/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца ..., АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 12933/19 од 01.08.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору између тужиоца као привредног субјекта и тужене као другог правног лица, у смислу одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова. Затим, да је предмет спора из делатности тужиоца, да потраживани износ представља управо законску затезну камату на износ награде за обављено вештачење, због чега је за поступање у овом предмету стварно надлежан Привредни суд у Београду.

Виши суд у Београду, решењем Гж 9477/19 од 18.03.2021. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење Првог основног суда у Београду П 12933/19 од 01.08.2019. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 6647/2021 од 01.07.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да вештак није привредни субјекат, нити обавља привредну делатност. Затим, да је предмет тужбеног захтева исплата затезне камате на трошкове обављеног вештачења од стране тужиоца на име накнаде штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, због чега сматра да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 12.06.2019. године. Предмет тужбеног захтева је исплата законске затезне камате по стопи предвиђеној Законом о затезној камати на новчани износа од 7.000,00 динара, за период од 05.09.2017. године до 28.12.2017. године. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 10664/16 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено вештачење тужиоцу је исплаћена накнада и награда у износу од 7.000,00 динара, али без припадајуће законске затезне камате почев од дана предаје фактуре суду 05.09.2017. године, као дана доспелости обавезе до 28.12.2017. године, као дана исплате накнаде и награде за обављено вештачење.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да је тужена Република Србија као правно лице. Затим, како је предмет тужбеног захтева исплата законске затезне камате на износ исплаћене накнаде и награде на име обављеног вештачења (према наводима тужбе), то нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић